

Feest van de Geest

'Wij leven van de wind', dicht Jaap Zijlstra in een bekend Pinksterlied. (Lied 687) Wij leven van de wind die aanrukt uit den hoge... Wij delen in het vuur dat neerstrijkt op de hoofden....Wij teren op het woord, het brood van God gegeven.... Het wonder van Pinksteren is dat er iets met ons gebeurt, iets dat wij niet kunnen bevatten. Wind, Geest, Adem, Vuur.... In veel oude talen is er het woord voor wind, geest of adem gelijk. In het Hebreeuws is de Ruach. Het is de Ruach van God die in Genesis één over de oervloed zweefde en eveneens de Ruach die als een namiddagwind door de tuin van Eden blaast als de mens van de verboden vrucht heeft gegeten en zich voor God verbergt. Als God de mens in Genesis 2:7 levensadem in de neus blaast, staat er een ander woord, een woord voor blazen. Maar als God tegenover Noach spreekt over de grote vloed, dan is dat 'om te verderven alle vlees waarin Ruach/ levensgeest is'. Geest is wind, is adem....

De Geest, de Adem is als een gave die de mens gekregen heeft, als levenskracht, als een innerlijk vuur, als inspiratie (van het Latijnse woord Spiritus dat Geest betekent). Over adem en geest spraken we tijdens de Contactmiddag met Gerrie Bruns, die vertelde vanuit haar praktijk als yoga-lerares. Bij haar lessen speelt ademhaling een belangrijke rol. De adem die God ons mensen heeft ingeblazen, de adem die ons zomaar om niet wordt gegeven. Adem hebben we nodig om te leven, en adem ontvangen we als vanzelf, zonder er bij te hoeven nadenken.

Inspiratie, begeestering, vurigheid.... dat brengt ons bij de strekking van het Pinksterfeest. Wij leven van de wind, van de adem die God ons inblaast, wij delen van het vuur dat de Heilige Geest in ons aanwakkert.

Van de drie grote christelijke feesten is het Pinksterfeest misschien wel het meest abstract. Er is geen lief klein kindje, zoals met Kerstmis. Geen opgestane Heer, zoals met Pasen. Maar de Geest, die niemand kan zien. De Geest, die waait als de wind en brandt als het vuur. Het klinkt prachtig, maar niet erg tastbaar.

Toch is Pinksteren volgens mij het feest dat het dichtst bij ons moderne kerkmensen staat. Kerstmis gaat over de menswording van God, Pasen over de opstanding van Christus en Pinksteren gaat over onszelf. Met Pinksteren wordt de kerk geboren. We kennen allemaal het verhaal over de leerlingen die in Jeruzalem bij elkaar zijn en letterlijk worden aangeraakt door de Geest. Begeesterd worden ze, ze raken in vuur en vlam en beginnen te vertellen. Wat daar gebeurt is ongeveer de droom van elke dominee: ze vertellen en alle mensen kunnen hun verhaal verstaan, wat hun moedertaal ook is. De Geest geeft niet alleen de leerlingen te vertellen, maar ook de omstanders te verstaan! Drieduizend mensen laten zich dopen. Zij vormen samen de eerste christengemeenschap. Zo is het ooit begonnen. Met het vuur dat in de leerlingen brandde. Over dat vuur, dat komt van de Geest van God, las ik een prachtig joods verhaal.

Als God de aarde geschapen heeft, vindt Hij het daar zo tof, dat Hij er niet weg kan komen. Hij wil blijven. Maar na een poosje worden de engelen in de hemel ongeduldig. Het voelt zo kaal om de hele tijd Gods Glorie te bezingen terwijl God zelf afwezig is. Zou God op de een of andere manier tegelijkertijd op de aarde en in de hemel kunnen zijn? God bedenkt dat Hij zijn hart kan achterlaten op een hoge berg. Maar Gabriël is het er niet mee eens. Daar boven op die berg zou God maar kou vatten. In de diepte van de zee dan? Daar is het donker en God zou er voor de mensen onvindbaar zijn. Ineens bedenkt God een oplossing. Hij zou voortaan wonen in het hart van de mensen. Daar zou Hij zich verborgen kunnen houden. Als een

vuurtje en als een lichtje. Zo woont het Vuur van Liefde in de harten van de mensen. Aan de buitenkant is het niet te zien en voor wie niet wil is het aan de binnenkant ook niet te voelen. Maar voor wie hoop zoekt, is het Vuur van Gods liefde altijd dichtbij.

Het Vuur van Pinksteren zit in onszelf. Zo vormen wij samen een grote gemeenschap. Wie we ook zijn, hoe we ook geloven, waar we ook vandaan komen. Vanaf die eerste wonderbaarlijke preek in Jeruzalem, die preek die iedereen kon verstaan, heeft het Vuur van Gods Liefde zich over heel de wereld verspreid. Zo vormen wij samen de grote Wereldkerk, waar het Vuur altijd brandende blijft.

Ds. Sara Dondorp

Gepubliceerd in de, De Schakel. Maandblad van de protestantse gemeente te Chaam, mei 2018.